

Sygn. akt IV KO 172/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 lutego 2020 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w C.
z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K (...),
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., postanowieniem z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. IV K (...), zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy E. K. oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 231 § 1 k.k. i in. Do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W., ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że oskarżony nie jest w stanie uczestniczyć w czynnościach procesowych poza miejscem zamieszkania, co zostało potwierdzone opiniami biegłych lekarzy. Mając na względzie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, by sprawy sądowe rozstrzygane były w możliwie szybkim terminie, a w realiach niniejszej sprawy oskarżony nie ma możliwości dojeżdżać na rozprawy, przekazanie sprawy do rozpoznania przez sąd najbliższy miejsca zamieszkania oskarżonego jest zdaniem Sądu występującego z inicjatywą przekazania sprawy konieczne.

Sąd Najwyższy, stwierdził co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego nie jest zasadny, co nie oznacza, że Sąd Najwyższy co do zasady wyklucza możliwość przekazania sprawy oskarżonego innemu sądowi równorzędnemu. Przypomnieć jednak trzeba, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępnie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, iż za podjęciem takiej decyzji przemawia dobro wymiaru sprawiedliwości.

Nie ulega wątpliwości, że dobro wymiaru sprawiedliwości, które stanowi podstawę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o art. 37 k.p.k., to także realna możliwość osądzenia sprawy w innym sądzie, w sytuacji gdy stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w sądzie właściwym, a czyni realny jego udział w postępowaniu w innym, bliższym jego miejsca zamieszkania, sądzie.

Z tej perspektywy wystąpienie Sądu Rejonowego uznać należy za przedwczesne. Nie kwestionując w żadnym zakresie problemów zdrowotnych oskarżonego, które ocenić należy jako poważne i postępujące, należy zauważyć, że dokumentacja medyczna, na którą powołał się Sąd Rejonowy C. nie jest pełna. Z opinii biegłego kardiologa, którą dysponował Sąd Rejonowy, wynika wprost, że decydujące znaczenie dla ustalenia możliwości udziału oskarżonego w postępowaniu sądowym miałyby opinia biegłego neurologa, gdyż w aktualnym stanie jego zdrowia dominują przede wszystkim schorzenia neurologiczne. Opinii neurologa Sąd Rejonowy jednak nie uzyskał. Nienawiązanie kontaktu z wyznaczonym biegłym nie jest okolicznością uzasadniającą odstępnie od uzyskania istotnych dla dalszego biegu postępowania informacji. O ich znaczeniu świadczy treść znajdującej się w aktach sprawy opinii biegłego neurologa z dnia 6 maja 2014 r. (k. 5426 i następne), z której wynika, że oskarżony ma istotne problemy z przypominaniem i kojarzeniem faktów, zaś rozumienie bardziej złożonych zagadnień pozostaje poza jego zasięgiem intelektualnym ze względu na postępującą chorobę Parkinsona. Co istotne, z ekspertyzy wynika, że stan ten będzie jedynie ulegał pogorszeniu. W tym stanie rzeczy, przed podjęciem decyzji o wystąpieniu z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, konieczne wydaje się zaktualizowanie wszystkich danych o stanie

zdrowia oskarżonego. Zastosowanie instytucji z art. 37 k.p.k. ma służyć realnemu rozpoznaniu sprawy, a to wymaga wpierw ustalenia, czy zmiana właściwości sądu będzie miała jakikolwiek wpływ na bieg postępowania.